

CZU: 811.135.1:821.135.1.09(478)(092)
ORCID: 0000-0002-4326-6744
DOI: 10.5281/zenodo.3419524

Elena UNGUREANU
Institutul de Filologie Română
„Bogdan Petriceicu-Hasdeu”
(Chișinău)

NICOLAE MĂTCAȘ:
„EU TAI ȘI TAI ÎN ROCĂ
SĂ MI-L ÎNALȚ, SONETUL”

Nicolae Mățcaș: “I cut and cut the rock to lift it, the Sonnet”

Abstract: The poetic work of Nicolae Mățcaș fully exploits the reason for the creation, where a wealth of stylistic procedures and rhetorical figures are used, lexicon captured from all layers, registers and functional styles of the Romanian language (neologisms, archaisms, regionalisms, invented words, etc.), as well as elements of poetic syntax worthy of analysis. The examples were excerpted from the 4 volumes of author’s poetry that appeared in the *Opera Omnia collection. Contemporary poetry*, in Iași, 2016.

Keywords: Nicolae Mățcaș, sonnet, lexicon of poetry, poetic syntax, archaism, neologism, regionalism, repeated discourse.

Rezumat: Opera poetică a lui Nicolae Mățcaș valorifică din plin motivul creației, unde se face uz de o bogăție de procedee stilistice și figuri retorice, lexic captat din toate straturile, registrele și stilurile funcționale ale limbii române (neologisme, arhaisme, regionalisme, cuvinte inventate etc.), precum și elemente de sintaxă poetică demne de analiză. Exemplele au fost excerptate din cele 4 volume de poezie ale autorului apărute în colecția *Opera Omnia. Poezie contemporană*, la Iași, 2016.

Cuvinte-cheie: Nicolae Mățcaș, sonet, lexicul poeziei, sintaxă poetică, arhaism, neologism, regionalism, discurs repetat.

Dintre numeroșii autori editați până în prezent în colecția „Opera Omnia. Poezie contemporană”, tipărită la Iași, TipoMoldova, am ales să ne oprim asupra celor 4 volume de poezie semnate de lingvistul, poetul, omul de cultură și de stat Nicolae MĂTCAȘ, intitulate: *Bolnav de țară* (vol. I, II) și *Iar când cu miei va ninge prin ponoare...* (vol. I, II), apărute în 2016. Într-un studiu anterior (Ungureanu, p. 203-214), am meditat asupra motivelor abordate, cu precădere în sonete, asupra aspectelor intertextuale, lăsând pe din afară analiza bogăției de procedee și figuri, lexicul și sintaxa poeziei, asupra cărora în cele ce urmează ne vom concentra cu prioritate. Cercetătoarea Alexandra Cuniță spune în prefața unui studiu maingueanean de referință: „Operele literare, literatura în totalitatea ei devin obiect de studiu de mare interes pentru cercetătorii lingviști nu pentru că oferă modele de exprimare corectă și elegantă, în limba dată, a unei gândiri superioare, ci pentru că ne propun grile speciale de interpretare a limbii *în acțiune*” (Maingueaneau, p. 6).

Aceasta are o dimensiune a absolutului, de aceea întotdeauna pune în evidență parte din totalitatea de posibilități, cum o vedea Eugeniu Coșeriu, atunci când vorbea despre limbajul poetic ca limbaj absolut (1994, p. 145-162).

Vom observa că un volum atât de mare de poezii, adunat de-a lungul vieții, livrează cititorului o informație nu tocmai ușor de sistematizat. Făcând uz de un clișeu, pătrunzând în laboratorul de creație al poetului și descosând din țesătura firele și ațele, vom constata, cu uimire, că se poate învăța tot cursul de lexicologie de la facultatea de litere doar cu aceste volume în față.

Ca orișice poet, autorul are o preferință pentru anumite procedee stilistice și figuri retorice. Prima dintre ele, frecventă și expresivă, care se aruncă în ochi, este ENUMERAȚIA. Aceasta are multiple întrebunțări în poetică, fiind o figură a insistenței și a accentuării. Iată cum poetul identifică iubita cu elementele primordiale ale vieții: *Ai fost un mit, un înger, o idee, / Mai mult o vreau, mai puțin femeie. / Prim element: foc, apă, aer, lut, // Din care Dumnezeu ți-a dat suflare* (II, I, p. 113) (în continuare vom cita din toate speciile, nu doar din sonetele autorului). Alteori, autorul apelează la enunțuri pentru a sugera scurgerea timpului, dar și sedimentarea lucrurilor în timp: *Doar unu-nfruntă, obstinat, Olimpul / Gravată în vânlul rocăi de granit, / Și nu-l pot șterge ploaia, vântul, timpul* (II, p. 12). Aglomerarea de lexeme indică belșugul de expresie, nevoia de a cuprinde în doar câteva cuvinte un întreg univers cu tot ciclul său de reproducere: *Doar omul, hăituit din varii părți, / El se preface-n cuget, vise, cărți, / Cetăți, corăbii, holde, fruct, legumă, / Ca, în final, să se transforme-n humă, // Să-și tragă toate sevă și vigoare: / Sămânță, arbor, spic, izvor și floare* (II, p. 112).

Relațiile antonimice (opozitiile) pe care le creează autorul sunt din extreme semantice îndepărtate, greu de sesizat la prima lectură, făcând parte din posibilitățile nefructificate de uz, dar găsite de autor și alăturate surprinzător, de exemplu: *Când patria ți-o cere să-i oferi onoarea ei (...)* / *Chiar de ești corb sau zdreanță, șoldan* (= tinerel, lipsit de experiență) sau *marinar* (= aici: experimentat, „lup de mare”), / *Avântă-te în luptă, arzând pe-al ei altar* (I, p. 246).

În sonetul *Așa-s poezii. Toată lumea știe*, printr-o comparație a artei scriitorului cu arta pilotajului, întâlnim numeroase elemente enumerate întâi din câmpul semantic al zborului, apoi al geometriei, ulterior din câmpul semantic al scriiturii: *În luping, ranversări, viraje, toaie. / Scriu linii, cruguri, unghiuri: geometrie / (...) / Nu știu de tihnă, pană, plumb, hârtie* (II, p. 109). Astfel, *luping* înseamnă „evoluție acrobatică complexă a unui avion, constând în executarea unei bucle în plan vertical sau oblic”; *ranversare* „figură acrobatică de zbor, într-un plan vertical, prin care avionul își schimbă direcția cu 180°, întorcându-se pe o aripă”; *viraj* „evoluție a unui avion pe o traiectorie curbă linie orizontală”, iar regionalismul *toaie* se referă, probabil, la dornă sau vârtej. Asemănarea e, bineînțeles, spectaculoasă, țesătură pe care o desenează avioanele pe cer poate fi privită ca un lăicer poetic. Autorul e consecvent în comparația aleasă, aducând încă o metaforă în corpul sonetului: *fuzelaj* (corpul unui avion sau al unui planor): *Când mai să-nfigă fuzelaju-n glie, / O-ntorc spre nouri* (II, p. 109).

Desprinsă parcă din *Moșii* lui Caragiale, imaginea târgului se construiește înșiruiind cuvinte arhaice: *chersân* (= covată), *găleată* (= căldare), *troacă* (= covată, albie), *hreapcă* (= greblă) (II, p. 48) sau *Era pe când din prăzi creșteau iuzlucii* (= monedă veche; aici: venituri). / *Secară, grâu, porumb, tezaur, mină, / Cadâne, oi, juncani, nectar, făină* – / *Cu tot ne-ar fi-nghițit bașibuzucii* (= voluntari turci) (II, p. 308). Iureșul dansului se imaginează prin juxtapunerea și coordonarea lexemelor din câmpul semantic al îmbrăcăminte: *Un iureș de rochii, parfumuri și lacuri, / Cercei și mărgelile, jobene și fracuri / Ne-nvolbură-n dorne, ne smulge din tracuri* (II, I, p. 74); sfera muzicii – prin denumiri de profesii artistice și denumiri de instrumente muzicale: *Cobzari, aezi, lăută, fluier, nai?* (II, p. 310); cataclismele naturale vs cele care se produc în sufletele umane: *Ne pasc din hău dezastre naturale: / Surpări, înec, erupții, jar, cicloane, / Îngheț, seisme, polii în frisoane / Și globul însuși scos din balamale ... / Nu sunt pe glob flageluri naturale / Umbrindu-le pe cele personale* (II, I, p. 301) sau *Fu grea povara: ciună, harță, moarte, / Înec, cutremur, tunset, căzământ (...)* / ...îmbrățișa-le-voi cu brio, / Solemn: *speranța, crezul și amorul* (II, I, p. 60).

Poetul mânuiește cu mare ușurință relațiile antonimice: *Nu-i regn în lume: bestii, landre, sfinți / Ca să-și renege propriii părinți* (II, p. 299), dar și alăturarea necanonică a mai multor sinonime eterosemante în același vers: *Leal, bonom, blajin, culant, latinul* (II, p. 386), accentuând spiritul excesiv de tolerant al omului cu sânge latin, în special, al moldoveanului (astfel, *leal* înseamnă „care-și respectă cuvântul, angajamentul”, *bonom* „îngăduitor, credul”, *blajin* „blând, omenos”, iar *culant* „cu care te poți lesne înțelege”).

Atmosfera de spital e redată prin termeni medicali neînțeleși de țăranul moș Stăvărache: *Înșiruiim mărgelile verzi pe ață: / Embol, stenoză, valvă, mușchi, licheni...* (II, p. 206). Conștient că își solicită cam mult cititorul, la un moment dat autorul pune în gura personajului și câteva replici pline de nedumerire: *De parc-ar fi pe front, într-o iscoadă: / – Ce-i aia stent? Branulă? Embolie? / Suporți ușor o angioplastie?* (II, p. 210).

Cunoscător de excepție al bogăției limbii române, spirit enciclopedic nesățios, autorul nu se limitează la cuvintele uzuale, ci aruncă în circuitul poetic numeroase cuvinte arhaice (învechite) sau regionale (familiare) etc., forțând cititorul să le (re) găsească un (alt) sens printr-o întrebuintare nouă, astfel încât unele poezii nu mai pot fi citite fără un dicționar deschis în față. De exemplu, într-un sonet în care arată „schimbarea la față” a închisorilor contemporane (fenomen mult mediatizat în presa din România), autorul recurge atât la cuvinte neologice, rare, cât și la cuvinte argotice, frecvente, cum bine se știe, în limbajul delincvenților: (Temnicerii) *Se pregătesc de-o nouă ofensivă: / Beton, bulău, cambuză, krășa, pilă, / Baros, cazma, tun, spagă, țepă, bilă* (II, p. 52); argotismele *bulău* însemnând „închisoare”, iar *cambuză* – „pachet cu alimente primit în penitenciar”, *cazma* „palmă mare, lată” (expresia *a pune cazmaua (pe cineva)* însemnând „a-și însuși prin furt (*ceva*), a fura (*ceva*)”). Interesant e că autorului nu i-a scăpat faptul că chiar și un cuvânt neutru precum *tun* în calitate de element de argou are sensul de „operațiune ilicită (escrocherie, furt, spargere etc.) de mare anvergură, aducătoare de profituri uriașe”, dar și sensul din domeniul toxicologiei: „seringă utilizată pentru injectarea intravenoasă a unui drog”,

obiect tot mai frecvent în arsenalul deținuților. Se poate face poezie și din astfel de cuvinte? Iată că se poate! Adăugăm la toate astea alte argotisme precum: *șpagă* „mită, șperț, bacșiș”, *țeapă* „înșelătorie”, *bilă* „cap, țeastă”, apoi *baros* (cuvânt format de la *barosan* „agent de poliție”; excluzându-se sensul de *ciocan* aici), pilă „protecție” (*a avea pile*), dar și cuvântul rusesc *krâșa* cu o gamă întregă de sensuri din câmpul semantic al infracționalității (acoperire, pile, pază, bandă de infractori, taxă de șmecher) (Druță, Buruiană, p. 166). În sfârșit, enumerația este un procedeu simplu, dar cu impact, atunci când autorul evocă imaginea parlamentarului/senatorului care trebuie să completeze declarația de avere: *Își trecu pe îndelete, cu scrupul de tipicar; / Puști, relicve, giuvaieruri, căști, bastoane, jartiere, / Ferme, vite, bărci, terenuri, șandramale, cariere, / Case, vile, limuzine, iahturi, baruri, cont bancar...* (II, I, p.163).

NEOLOGISMUL are un rol important în structura acestor poeme și sonete, și anume acela de a aduce în actualitate ritmuri și forme pentru unii demodate. Ploaia de neologisme este ca o transfuzie de sânge versurilor, unde mai pui că autorul își trimite fără milă cititorul la bibliotecă, utilizând zeci de termeni din medicină, geologie, navigație (marină), politică, lingvistică sau filozofie: *cord* (II, p. 208), *entorsă*, *plex*, *menisc* (I, p. 239); *scalp* (II, p. 229), *acromicrie* (II, p. 332), *cancroid* (II, p. 348), *clonism* (II, p. 351), *echimoze*, *trombe*, *blocaje* (II, I, p. 231), *abject*, *imund*, *fetid*, *cernicolor* (II, I, p. 229), *stent* (II, p. 213), *misogin* (II, p. 231), *misandă* (II, p. 231) (medicină); *etambou* (II, p. 20), *vergă* (= bară fixată perpendicular pe catarg pentru susținerea velelor) (II, I, p. 337), *cargou* (navigație) (II, p. 273), *biotop* (II, p. 62; II, I, p. 170), *fitofag* (I, I, p. 37), *antropofag* (II, p. 229) *spondil*, *oxifil* (II, p. 40), *spadix* (corect: *spadice*) (II, p. 239) (biologie); *echinid* (II, p. 332), *amniotă* (zoologie) (II, p. 368), *sintagme*, *ortofone*, *ortograme* (II, p. 166), *stilemă* (licență; corect: *stilem*) (II, p. 286) (lingvistică); *siroco*, *crivăț*, *alizeu* (II, p. 15) (geografie); *zircon*, *cianit* (II, p. 12) (mineralogie); *volute* (arhitectură) (II, I, p. 81); *ectip* (II, p. 67) (filozofie), *vrie* (= rotație) (aviație) (II, p. 366), *internet*, *laptop*, *sms*, *site* (II, I, p. 37), *IT*, *facebook*, *like* (II, p. 101), *on-line*, *e-mail*, *smartphone*, *skype* (II, p. 52) (tehnologia informației). Modernizarea stilului a făcut posibilă prezența unor englezisme ca *full* (II, p. 91) (engl.) (>*full-time*) cu norma întregă, *trust*, *offshore* (II, p. 96), *geep*, *mall*, *yaht*, *lainer*, *card*, *bodyguard* (II, p. 81) etc. Bineînțeles că nu orice cititor acceptă ușor această „insertie de nouitate”, găsindu-le pe alocuri forțate și nepoetice; cu toate acestea, autorul le consideră elemente ale lexicului care dau o notă de prospețime discursului poetic.

Un exemplu de poezie-ghicitoare, ermetic, în stilul lui Ion Barbu, am putea spune, este următorul, în care autorul pur și simplu se dezlănțuie: *Mă doare astmul Zlatnei mortifer* (= aducător/purtător de moarte), / *Ampoiul* (râu) *prăbușindu-se-n ravenă* (= vale), / *Izvoarele ce-au șters-o din avenă* (= prăpastie), / *Simțind burghiul cianurifer* (= care conține cianură). // *La fel, și frunza roasă de falenă* (= fluture), / *Protozoarul* (= încrengătură) *supt de rotifer* (= vierme). / *Aretele* (= berbec) *mă doare*, *pestifer* (= pestilențial), / *Și taurul ce cade în arenă* (II, I, p. 142). Tot un fel de ghicitoare e și strofa următoare: *Pe-un sân – bourbon, pe altul – staropramen, / Gambrinus, pilsner, budvar – mai la vale, / Încât ai bea la rând și trei ocale, / Hadâmb să fii de rând sau mare famen* (II, I, p. 327) – imaginea tulburătoare a unei chelnerițe într-o tavernă.

Acest stil *flamboyant* (II, p. 68), caracterizat prin complicarea și rafinarea expresiei, este una din trăsăturile poeziei lui Nicolae Mățcaș. Nu că le-ar fi căutat cu tot dinadinsul – mai degrabă poetul le cunoaște sensurile și exploatează din plin aceste posibilități.

ARHAISMELE conviețuiesc cu neologismele, într-un demers ca al celui mai îndârjit poet postmodern, reușind de cele mai dese ori o reactivare de sensuri: *Izvoadele ne oblicesc* (= dovedesc) *obeze*, / *Trecute vremi de doamne și domnițe* (II, I, p. 112); *Te-adastă-un pat de cetini pe ceair* (= ocol) (II, I, p. 221); *Solve-sc* (= se dizolvă) *meridiane-n paralele* (II, p. 61), *Își face toamna ordine-n abalde* (= magazii) (II, p. 66) etc. Pentru unele lexeme învechite autorul are chiar o anume preferință, de exemplu: *îndarn* (= în zadar) (întâlnit de 8 ori) sau *olm* (înv.) (= mireasmă) (întâlnit de 6 ori).

Cuvintele de altădată au rolul de a nuanța expresia, de a-i da o anume greutate, încărcătură și chiar preț versului, reconstituind imagini pierdute în timp: *agarinesc* (= păgânesc, necredincios) (înv.) (I, I, p. 12), *otrep* (= cârpă, zdreanță) (II, I, p. 14), *advar* (= amulet, talisman) (II, I, p. 26), *price* (= ceartă, neînțelegere) (II, I, p. 339), *ogod* (= cinste, omenie) (II, I, p. 341), *armoarii* (= blazon) (II, I, p. 252), *ostoi* (= potolire, alinare) (II, I, p. 371), *vlavie* (= putere, vlagă) (înv.) (II, I, p. 216), *adamască* (= plantă, stofă țesută cu flori) (II, I, p. 216), *zîmberéc* (= arc, mașinărie) (II, p. 72), *beizadea* (= fiu de domn, principe) (II, p. 91), *iuzluc* (= veche monedă turcească de argint având valoarea de o sută de parale) (II, p. 308), *bașibuzuc* (= voluntar turc, aparținând trupelor neregulate) (II, p. 308), *șole* (= opinci) (II, p. 310), *zeche* (= cojoc) (II, p. 310) etc.

REGIONALISMELE (mult mai puține, bineînțelese), au și ele un rol important, indicând un soi de recunoaștere a funcționării și stratificării teritoriale a anumitor lexeme (numite în limbajul lingviștilor diastratic). Prezența lor în poezia lui Nicolae Mățcaș arată, pe de o parte, cunoașterea semnificației acestora, fiind vorba nu doar de moldovenisme, ci și de muntenisme sau ardelenisme. Ca excepție, uneori se dă și varianta din limba literară, pentru a-l scuti, eventual, pe cititor de o căutare în plus în dicționarul limbii române. Așa e cazul substantivului *uium* (II, I, p. 23) (mold.), explicat în unul din versuri astfel: *Plătim, grăbiți, uium sau, altfel, vamă* (II, p. 193).

Unele regionalisme nu mai sunt actuale, purtând astfel și eticheta de învechit, de exemplu, din clasa **verbelor**: *a astruca* (= a acoperi) (înv. și reg.) (II, p. 351), *a slomni* (= a ochi) (II, p. 54); *a smomi* (= a înșela) (înv. și reg.) (II, p. 327), *augni* (= a se mira) (II, p. 266), *a zobi* (= a zdrobi) (I, p. 533); din clasa **substantivelor**: *bijoi* (= șipot) (reg.) (II, I, p. 127); *bunețe* (= bunătate) (reg.) (I, p. 522), *bușcă* (= mușcătură) (II, I, p. 133); *celșag* (= înșelare, amăgire) (II, p. 319), *dărăbă* (= bucată) (II, p. 307), *hârzob* (= funie; în expr.: *a se crede cu hârzobul coborât din cer*) (II, p. 233), *otpust* (înv. și reg.) – formulă bisericească de binecuvântare (II, p. 358), *șarturi* (= socotele) (II, p. 321), *burmă* (= inel): *boiul tras prin burmă dând în floare* (II, I, p. 343); din clasa **adjectivelor**: *abraș* (= nărăvaș) (I, p. 536); *bolând* (II, I, p. 81), *ócoș* (= meșter, șmecher) (II, p. 247), *zărghit* (= smintit) (I, p. 401); din clasa **adverbelor**: *estîmp* (= în acest an) (I, p. 132; II, p. 265).

CUVINTELE OCAZIONALE, INVENTATE sau RARE. Se întâlnesc destul de multe cuvinte inventate, construite, în special, prin derivare, de exemplu, prin adăugarea de sufixe, de exemplu, **-ie**: *Cu greu apasă chinu-n captivie* (I, p. 513); **pluripartidie** (II, p. 179), **stupizie** (II, p. 338), **țanțoșie** (I, II, p. 119), **nărăvie** (I, p. 390); **-ean**: *Cocorii când se-nșiruie în zbor / Și, gurluind, o iau spre paradis, / Deasupra mea – damoclean – planează / Cuțitu-acelei țipăt de cocor* (I, p. 242); **-idă**: *De cum îi vezi, te prinde alergida* (= boală alergică) (II, I, p. 336); **-esc**: *dans ielesc* (II, I, p. 93); **-giu**: *M-aș duela cu duh de duelgiu* (II, I, p. 376) sau prin adăugarea de prefixe, de exemplu, **des-**: *Și cine trage plugul când țara se destară?* (I, p. 250); **în-**: *Învlăguiește-mi c-un sărut roua, izvoarele, / Însfeșnicește-mi c-un surâs pe boltă luna, stelele* (I, I, p. 172); *Din olmul ei pe mine să mă-nruguri* (II, I, p. 343), **-a**: *a nimba←nimb* (= a aureola): *Nimba belșugul nostimei perechi* (II, I, p. 368); **a inela** cu încă un sens pe lângă cele 2 atestate: a oferi un inel cuiva (dicționarele indică doar sensul 1. *a ondula* și sensul 2. *a secui* (arborii)): *În sclipitor inel de piatră rară / Te-aș inela* (II, I, p. 229); **-i**: *orfevrări ← orfevrărie* (meșteșugul creării obiectelor de artă aplicată, din metale prețioase): *...orfevrărind sclipirea în giuvaiergicale* (II, I, p. 230).

Cele mai multe dintre cuvintele create au o structură foarte transparentă: **asfaltan** (II, p. 48), **păunatru** (II, p. 100), **naufrânge** (II, I, p. 368), **țopesc** (II, p. 118), **aprilin** (II, I, p. 121), **cordivoră** (II, I, p. 269), **luxurin** (II, I, p. 147), **mnemofag** (II, p. 229), dar se întâlnesc și unele greu de descifrat: **pomoară** (II, I, p. 271), **dârg** (II, p. 48) etc.

De la caz la caz își fac apariția unele cuvinte rare: **uranisc** (= baldachin) (II, p. 7), **abnorm** (= anormal) (II, p. 12), **orc** (= infern) (II, p. 316). Dacă despre *liră* nimeni nu ar spune că nu face parte din lexicul poetic, un sinonim al cuvântului *liră*, și anume *heptacord*, ar fi găsit de mulți cititori drept unul nepoetic. Autorul însă i-a găsit o întrebuintare ideală, în versuri precum acestea: *Când vine-un rapid, când pleacă rapidul din gară, / Mi-s strunele inimii-ntinse ca un heptacord. / Alină-le ori le smulge cu poftă de fiară, / O, dulcea și tandra mea fiară, Gara de Nord!* (I, I, p. 79).

ARGOTISME sunt relative puține, dar nu lipsesc: *Suflul lor, zbânțul lor, feciorelnicul spil* (= joc) (II, p. 69); *La vremuri noi casapi de neam ciumete* (= bătauș) / *S-au dat în stambă drept liberatori* (II, p. 320); *Ca-n plină zi să-ți ciușde* (= să-ți șterpelească) miliardul (II, p. 327).

INVERSIUNEA e un alt procedeu pe care îl stăpânește perfect poetul: *Dalbe flori de nufăr, întreba-vă-voi* (I, p. 380); *Și-o pată de mocirlă putea-s-ar strecura* (II, I, p. 66); *Li-s fiii de la naștere orfani, / Pe care, dulci, bunicii cresc-mi-i* (II, I, p. 135); *Spre-al lui nea Grig viu visul azi pasu-ndrepte-li-su* (I, p. 263); *Un mic taifun (feri-mi/ni-l-ar sfântul!)* (II, p. 238); *Dar zborul meu fostu-mi-a frânt* (I, I, p. 284); *Să nu văd gândul cum ascunde-și-l?* (II, I, p. 110); *Decât să-mi facă numele meu vil, / Mai bine corbii ciugulească-mi-l* (II, I, p. 110) etc.

FORMULELE DE PERFECT SUPRACOMPUSE, meșteșugit utilizate, amintesc de poezia clasică: *Atâtea lumi și lucruri s-au fost șters* (II, p. 60); *S-au fost deschis să-l ieie pe marele căzut* (I, p. 139); *Vei înțelege cât de mult te-am fost iubit, / Enigma mea de astăzi și de ieri* (I, I, p. 176); la fel ca și INFINITIVELE LUNGI: *Când fu a se facere*

(I, p. 232); *Ne plâng căzuții, câți i-ar înghițire* (II, p. 186); *Frumoasă floare, / floare de soare, / cin' te-o secerare / și te-o sărutare?* (I, I, p. 225); *Zdrobită când vei reveni, mă vei aflare / Într-un stobor în zvon de clopot claustral* (I, I, p. 274); *N-o să te-ntrebi de unde-or mai venire* (II, I, p. 48).

Din formulele populare, pe lângă inversiune, autorul preferă RELUAREA PRONUMELUI PERSONAL: *lega-le-ar burduf le-ar, / de draci ghilosi-le-ar, / purta-le-ar pe valuri / departe de maluri* (I, I, p. 330); *Dar gândul fatal mi-a tot rosu-mi-a creierul, rosu-mi* (I, I, p. 88). Forma veche de *sânt* a verbului *a fi* este alăturată formei actuale recomandate *sunt*, creând o opoziție semantică **sfânt**– **păcătos**: *și nici / poet nu sânt. / Sunt / un biet muritor de rând* (I, I, p. 298); *Chiar eu mai sunt. Dar nu sunt cine sânt* (II, I, p. 322); *Fără dragoste, Doamne, nimica nu sânt. //... Fără dragoste, Doamne, nici Tu nu mai ești...* (I, I, p. 201).

JOCURILE DE CUVINTE (al antonimelor, paronimelor etc.) pun în valoare și mai mult expresia poetică: *Cu vânj arap de sânge eupatrid, / Cel mai bogat în patrii om din lume, / Cum intru-n humă, jalnic apatrid* (II, p. 85); *Agnostic pătimaș sau anagnost* (II, p. 249); *Furia să n-o nfigi până-n plăsele, / Când vezi că cel mai haplea impostor / Fur-ia comândul propriului popor? / Să-ți ardă-atunci de lună și de stele?!* (II, p. 402); *Emelea lor – către Pepelea-al nostru* (II, p. 34).

Poetul are libertate maximă nu doar la utilizarea bogatului tezaur al limbii, dar are deschidere și pentru crearea de forme și cuvinte noi, optând, adesea, pentru forma de plural a unor nume proprii, de exemplu: **continente, țări și regiuni** (*Descoperă americi* (I, p. 280); *Un foc joacă rumba pe țarm de-australii* (II, I, p. 100); *Când peste ani, întorși de prin Americi, / Din Australii, Indii și Antile* (I, I, p. 168); *În spanii se-aruncă* (I, p. 259); *Feciorii spre italii compăsu-l țin la zi* (I, p. 262); *Lui nu-i ajung o sută de Crimei!* (II, p. 35); *Cum cerne vântul în sahare duna* (II, I, p. 17); **personaje mitologice (herculii)** (I, p. 258); *Acasă,-n prag, cernite penelope / Mai țeș speranțe, așteptând ulișii* (II, I, p. 40); **personalități** (*Ca ieri, veneam să îl supunem, nordul, / De slavă beți, esenini scandaloși* (I, p. 268); *Gravându-l cu penelul zugravilor neculci* (II, I, p. 89); **monumente arhitecturale și istorice** (*Am spart fortificate moncade și bastilii* (II, I, p. 12).

Dacă un vers atât de riguros precum al sonetului îi cere modificarea accentului cuvintelor, autorul nu se sinchisește să o facă, fără a sacrifica ideea: *Pe stângul se prelinse o altă* (I, I, p. 64); *Aidoma lui Dédal și Icar, / Îmi fac aripi – de pânză, nu de ceară!* (I, I, p. 63); *Să le simțim murmúrul lor aproape* (II, I, p. 59); *murmúr* (II, p. 253), *Viața-și úrmă cursul apăsat și greu* (II, I, p. 109). Apelând la tot felul de licențe poetice, poetul își permite să schimbe accentul atunci când o cere rima: *Rotiți pe-o clipă unghiu-n sens invérs* (II, p. 197); *Tu, trecător pribeag cu pas molcúm* (II, I, p. 23) sau să inventeze noi forme de plural a unor substantive consacrate: *În scorbure se găvozdesc vântoase. / În crengi vioare-și scârțâie arcușul* (II, p. 33), sau să le schimbe genul substantivelor, de exemplu: *Ia loc un pic sub ramii mei, vergúrii* (II, I, p. 23) (masculin în loc de ambigen).

CONVERSIUNEA e un alt procedeu la care se recurge, constând în formarea cuvintelor prin schimbarea categoriei gramaticale: *Icar* (nume propriu) → *icar,-ă* (adj.): *Iar privirile noastre – două firave áripi icare* (I, I, p. 54); *Heracle* (subst., nume propriu) → *heraclu,-ă* (adj.): ...puterea sa **heraclă** (II, I, p. 78); *Procust* (subst., nume propriu) → *procust,-ă* (adj.): *S-o împietrească-n pofta sa **procustă*** (I, p. 342); *Eminescu* (subst., nume propriu) → *eminesc,-ă,-e,-ești* (adj.): *Și să răsar Luceașar **eminesc*** (II, I, p. 39); *Să te cununi sub teii **eminești*** (II, I, p. 186); *Esenin* (subst., nume propriu) → *eseninește* (adv.): *Cum plâng, **eseninește**, derbedeii...* (II, I, p. 114); *lăstun* (subst.) → *lăstun,-ă* (adj.): *tinerețea **lăstună*** (I, I, p. 320); *Cernobâl* (subst., nume propriu de localitate) → *cernobâl,-ă* (adj.): *Vinele gri **cernobâle*** (I, p. 148). Un caz extrem de rar e când verbul în forma sa de conjunctiv poate prelua funcțiile unui substantiv: *Aci se iau la-ntreacă, aci se hârjonesc* (II, I, p. 93) (*întreacă* ← *întrecere*).

În aceeași ordine de idei, autorul practică deliberat figuri frecvente în textele folclorice – sincopa și eliziunea, când sunt eliminate sunete și silabe din cuvânt: *De mai **adulmă** a copilărie* (I, p. 471), *Dar timpul, vai, și dragostea o-**adumbră*** (II, I, p. 59); *Iar când, bătrân, se **gată**-n strai de nuntă* (II, p. 68); *Hermina-i o mireasă când se **gată** / Cu albul argintiu al blâniei sale* (II, p. 251); ***Frumșete**-n jur sporit-am și vigoare* (II, p. 131); *Și eu mă **usc**...* (II, p. 228); *Minciuna când **asurde** adevărul* (II, p. 300); *Să-ți **préțui**, dulce, nimburile toate* (II, I, p. 26); *Lovește-mă, **timpe**, cu ploaie de piatră* (II, I, p. 85); *Vreun Făt-Frumos să-ți **săgete ușure** / Dar ce mă fac cu razele de glajă / Ce le **săgeată** soarele-mbătat* (II, I, p. 232); *Când singurarea inima-ți **săgeată*** (II, I, p. 103); *Mi-**nfloare** viu, un cearcăn, șfidant, liliachiu* (I, II, p. 7).

De asemenea, printre figurile fonetice se disting cele câteva ALITERATII (eufonii) savuroase: ...*grâu al **graiului*** (II, p. 153); *Sorbind din **cupa culpei culpeciuturi*** (II, p. 399); *O vérgură (înv.) naiadă ca roura răsurii* (II, I, p. 18); *Oricât de **marmoree-i armoreta**, / Cât timp **miraj** și pasiuni vor fi, / Iubirea nu s-a stinge niciodată* (II, I, p. 280), iar dintre figurile sintactice, un CHIASM de mai mare dragul: *Eu, cioplitorul de **bazalt** întru **cuvinte**, / Tu, cioplitorul de **cuvinte** în **bazalt*** (I, I, p. 113).

Un procedeu inedit (ale cărui subtilități le-a explicat cu multă răbdare studenților pe vremea când predă cursuri de sintaxă la catedră) la care nu are pereche este construirea de comparații-metafore cu ajutorul așa-numitului ELEMENT PREDICATIV SUPPLEMENTAR (o parte de propoziție despre care s-a scris mult în literatura de specialitate, având un cumul de funcții sintactice). Deși este dificilă la analiza gramaticală, este deosebit de expresivă și productivă în poezie: *În mâna ta se mlădia **boi** lemnul* (II, p. 178); *Afacerea-i mergea **bandă rulantă*** (II, I, p. 212); *S-a dat iar cep la inimă. Vermutul / Pornit-a **râu** să gâlgâie-n artere* (II, p. 203); *Mă usucă **stibla** plânsu-mi* (II, p. 29); *Curg firele **suveică** printre ițe* (II, p. 17); *Te-ncolăcește **șarpe** gelozia* (II, I, p. 175) etc.

Nu în ultimul rând, utilizarea unei TOPICI neordinare, cu puternice accente expresive – demonstrează veritabile calități de structurare și destructurare a enunțului. Inversarea locului obișnuit al unui element îl fac pe cititor mai atent,

cerându-i uneori reluarea lecturii. Exemple se găsesc din abundență. Cele mai nevinovate sunt cele care inversează locul elementelor în cadrul frazeologismelor, de exemplu: *Jivraju-i puse-n roate navei bețe* (II, p. 24) – formula stabilă fiind *a pune bețe în roate*. Avem aici un exemplu mai rar de adjectio + transmutatio: *a pune în roate (+ navei) bețe*. Un caz de detractio avem aici: *Ți-e inima un purice de frică* (II, p. 89) ← *a avea inima cât un purice (de frică)*.

Adverbul este partea de vorbire cel mai frecvent intercalată în topica obișnuită: *La vară pescărușii vor – oare – reveni?* (I, p. 262); *Moartea lor n-ar putea a – nicicum – ne desparte* (I, p. 463); *Prin copii, nepoței, strănepoți vom – în veci – dăinui* (I, p. 463); *Dar vine punctul critic când se schimbă / Spre-a nu se mai – în veci – putea schimba* (I, p. 483). Alteori adresarea e cea care întrerupe o construcție verbală la timpul viitor: *te voi diviniza ca pe preasfânta născătoare de Dumnezeu, / dară nu te voi, dragă, iubi* (I, I, p. 352). Din cauza coincidenței acordului, unui cititor neatent i-ar putea scăpa finețea acestui subtil joc de poziționare a cuvintelor în propoziție; astfel în versul *Spălat cu lacrimi, Drumul Crucii, grele* (II, p. 307), *grole* se referă la *lacrimi*, nu la *Cruce*.

Odată ce a învățat procedeul și a văzut că prinde, poetul îl mai încearcă de câteva ori cu aceeași îndrăzneală, intervenind fără teamă în structura osificată a construcțiilor verbale sau în structura îmbinărilor libere: *Că mieii luzi, din vale, le-ar – apa – tulbura?* (II, I, p. 66); *Mai știi, poate-n bruscul – al vieții – suspans* (II, I, p. 74).

Un tipaj sintactic plăcut autorului, cu accent pe ultimul cuvânt al versului, apare în versul ce constituie titlul prezentului studiu: *Eu tai și tai în rocă să mi-l înalț, Sonetul*; același model îl găsim reluat de mai multe ori: (drepturi) *Trudind din greu, s-ar prea putea să aibă / Mai multe decât victima, călăul* (II, p. 331); *Pentr-un călcâi poți rezista de pâine* (II, p. 332); *Nu plânge, iubito, cu lacrimi de sânge, / Spre celălalt nu plec chiar astăzi tărâm* (I, I, p. 178).

În același vers coexistă forme inversate ale topicii cu formele obișnuite: *Zadarnic mersul timpului? Ochării / I-i smulgi, i-i cerci, i-i răsucești și spargi i-i?* / *Pași spre neunde micii? 'N hăuri largii? / Te-a – pân-la piele, lotrul! – despuiat* (II, p. 297) (puțin pretențios și manierist, avem aici un exercițiu de mare virtuozitate, amintind de stilul inconfundabil al lui Șerban Foarță). Forma aceasta, extrem de rară, de plasare a pronumelui anteclicitic în poziție postclitică, e dictată mai degrabă de rimă decât din alte rațiuni: *Din alte lumi exemple – din jur – ne ies cu plinul / Ce fac în fața morții și număr anii când și-i.* / *O lebădă când pierde iubitul său, carminul, / Din cer în hău se-aruncă (Ce devotați, deplânșii!), / Imaginar, în zboru-i, sărută chipul blând și-i / Îngână cel din urmă, al veșniciei, imnul* (II, I, p. 108).

O construcție sintactică interesantă, cu o arhitectură de clepsidră, o putem dezarhitecturiza din versul: *Dă-i, Doamne, speranțele mele / Și nu i le, Doamne, lua* (I, I, p. 58), cu un joc al verbelor antonimice *a da – a lua*.

Toate aceste structuri și formule demonstrează o perfectă cunoaștere a sistemelor lexicale, morfologice și sintactice, dar și a posibilităților și deschiderilor din registrul stilistic al limbii române, aspecte care s-au regăsit în cursuri predate de autor cu multă pasiune la facultate.

A plasa conjuncțiile la capăt de vers sau a demonta pronumele interogative din locul lor tradițional în enunț și a le plasa în orice alt loc e un exercițiu de versificație nu chiar la îndemâna oricui, indicând maturitate și siguranță: *Au câte-au stors din umbra-mi stropul viu, / Răcoarea stingătoare-a setei câte?* (II, I, p. 193); *Îmi sfarmă când memoria ilăul* (II, p. 163); *Pe unchiul Dédal, foc de mânios, / Invidia-l va roade când la os* (II, I, p. 14).

Spirit enciclopedic, Nicolae Mățaș își populează universul poetic cu numeroase ființe mitologice, multe în perechi, potrivit, în ideea conceptului de discurs repetat, contextul mitului unui context actual(izat). Sunt cam 100 de personaje, pe care criticii le-au trecut în revistă. A trăi viețile lor celebre înseamnă a le cunoaște. Putem atribui această asemănare însuși autorului, care declară într-una din poezii: *iar dorul de tine mă mistuie-ntruna / de parc-aș fi –/ noapte și zi –/ un Ulise-notând spre Ithaca?* (I, I, p. 38). Ulise (în greacă Odysseus), cum bine se știe, este eroul cel mai cunoscut din întreaga Antichitate. Legenda lui a constituit subiectul *Odiseei*, iar Ulise a fost adesea considerat de către filozofii stoici drept tipul Înțeleptului (Grimal, p. 497). Într-un moment de singurătate și așteptare, eul liric se adresează iubitei: *Dar nu vedeai că nava-mi naufrânge* (II, I, p. 368). Trăită pe cont propriu, intens spiritualizat, odiseea Înțeleptului e a unui lucid pe care îl apasă cunoașterea, dar, trecută prin valurile suferinței, tot ea îl înalță.

Ne-am tot întrebat cât rău facem acestor sonete, destructurându-le și scoțându-le oasele (= cuvintele) la vedere, dar ne-am împăcat până la urmă cu gândul că un astfel de sacrilegiu e necesar ca act hermeneutic, pentru a urmări, în același timp, limba *în acțiune*, în acțiunea actului poetic.

CITATELE se dau conform următoarelor sigle:

I = **Mățaș, Nicolae**. *Bolnav de țară*, vol. I. Iași: TipoMoldova, 2016, 562 p.

II = **Mățaș, Nicolae**. *Bolnav de țară*, vol. II. Iași: TipoMoldova, 2016, 484 p.

I, I = **Mățaș, Nicolae**. *Iar când cu miei va ninge prin ponoare...*, vol. I, Iași: TipoMoldova, 2016, 380 p.

II, I = **Mățaș, Nicolae**. *Iar când cu miei va ninge prin ponoare...*, vol. II, Iași: TipoMoldova, 2016, 444 p.

Referințe bibliografice:

1. COȘERIU, Eugeniu. Limbajul poetic. În: *Prelegeri și conferințe (1992-1993)*. Anuar de lingvistică și istorie literară, t. XXXIII, 1992-1993. Seria A. Lingvistică, Iași, 1994, p. 145-162.

2. DRUȚA, Inga. BURUIANĂ, Sabin. *Dicționar de argou și expresii colocviale (rus-român)*. Chișinău: Arc, 2017.

3. GRIMAL, Pierre. *Dicționar de mitologie greacă și romană*. Prefață de Charles Picard. Trad. din fr. de Mihai Popescu. București: Saeculum, 2003.

4. MAINGUENEAU, Dominique. *Pragmatică pentru discursul literar. Enunțarea literară*. Colecția Academica. Seria Științele limbajului. Trad. de Raluca-Nicoleta Balațchi. Prefață de Alexandra Cuniță. Iași: Institutul European, 2007.

5. UNGUREANU, Elena. Nicolae MĂȚAȘ: „Râvnesc infinitul ca nava un port”. În: *Limba română* (Chișinău), 2019, nr. 1, p. 203-214.